Peretz, Isaac Leib.
Hazi'el un Uri'el : fragment.
In: Geshikhtn un stsenes. Ale verk / fun Y.L. Perets ; Vol. 15.
[Wilno], 1925.
Pp. 269-273.

BIBLIOGRAPHIC RECORD TARGET

YIVO INSTITUTE FOR JEWISH RESEARCH

Master negative Storage Number Y-2005-1915.6

Peretz, Isaac Leib, 1851 or 2-1915.
Hazi'el un Uri'el : fragment.
In: Geshikhtn un stsenes / Y.L. Perets.
[Wilno] : Vilner farlag fun B. Kletskin, 1925
Pp. 269-273 p. ; 21 cm. Ale verk / fun Y.L. Perets ; 15.

1. Short stories, Yiddish.--lcsh 2. Yiddish drama.--lcsh
I. Lithuania-Vilnius II. Peretz, Isaac Leib, 1851 or 2-1915. Works. 1920 ; 15.

ID : NXYH02-B3930 CC: 9114 DCF: [HBR]
CALL #: /24494

Reduction ratio X 10.0

חזיאל און אוריאל

(פראַגמענט)

חזיאל

(קומט אַריין, באַמערקט נישט קיינעם, אויף און אָפּ גייענדיק).

אַלע רערן פֿאַרמאַכט,
אַלע, וואָס דעם הימל פֿאַרבינדן
מיט דער ערד, וואָס וואַלגערט זין אונטן
אין רויך, וואָלקן און פֿלאַמען געוויקלט.
אַלע רערן,
מען זאָגט, אויף זיין געבאָט פֿאַרשטאָפּט,
נישט מיר טון אַראָפּ צו וויסן
וואָס מיר פֿילן, וואָס מיר טראַכטן,
וואָס מיר דענקען וועגן לעבן,
וואָס זיי פֿירט דאָרט די ווערעם —
די מענטשלעכע.
נישט פֿון אונז אַראָפּ גייט באַפֿעל,
און קיין זעעניש, קיין טרוים
ווערט זיי פֿון דער הייך באַשערט.
און פֿון זיי צו אונז קיין געבעט,
קיין קלאַנג, קיין ליבּ-געזאַנג,
קיין זיפֿץ הערט זיך פֿון אונטער,
קיין ווידערשפּעניק אויסגעשריי.

(באַמערקט אוריאלן פֿאַרטראַכט)

וועגן וואָס?
וועגן מיינע רייד?

אוריאל

בישט געהערט...

חזיאל

דיין שטערן – גערונצלט,
דיינע אויגן –
ווי פון פינסטערניש אין ליכט אַריין..
וואו האָט דיין געדאַנק געוואַנדערט,
אין וועלכער פינסטערניש געשוועבט,
דיינע ליפּן ציטערן...

אוריאל

שווערע געדאַנקען געהאַט...
אין מיין שטענדיק ליכטיקער זעל
האָט זיך אַ באַוועגלעך שוואַרצער פּונקט באַוויזן..
ווי פון ווייט, פון זייער ווייט געשוואומען.
ווי די שיפלייט אין עק פון הימל
אַ צייכן, דאָס עס גייט אַ שטורם
און דערווייל – אַ קליינער שוואַרצער פּונקט.
אומרוהיק צוגעקוקט האָב איך זיך צו אים
און ער וואַקסט און צעוואַקסט זיך
און ס'איז פון אים אַ געדאַנק אַ שוואַרצער,
אַ שרעקלעך שוואַרצער אויסגעוואַקסן,
און האָט אַרומגעהילט מיין זעל
און איר ליכטיקייט פאַרשלונגען,
ווי אַ שווערער וואָלקן די זון...

חזיאל

(אומרוהיק)

מערקווירדיק — דיינע בילדער
אַלץ פון יענער הימל-זייט..

דער ווייטער שטורם, דער וואָלקן
וואָס שלינגט די זון...

אוריאל

דאָס איז עס.

חזיאל

וואָס?

אוריאל

וואָס מיך פּלאָגט,
מיין ניי-געבוירענער שוואַרצער געדאַנק
איז עבן דאָס:
נישט זעלבסט און נישט פון זיך
און נישט פאַר זיך זענען מיר דאָ...
אַלע, דער הימל, אַלע זיינע באַוווינער
און ער אַליין נישט אויסגעשלאָסן.

חזיאל

וואָס הייסט?

אוריאל

מיר זענען אַן אָפּגלאַנץ פון דאָרט.
פון אונטן.
זייער – געדאַנק!
מיר זענען קיין עקסיסטענץ...
אָט דרייט זיך באַרמהאַרציקייט אַרום,
געבויגן, אין טרערן צעגאָסן...
אָט די שטייפע ערלעכקייט,
די גערעכטיקייט

מיט דער שווערד פון האָלץ געגורט
און מיט בלעך און האַמער...
אַן אומרעכט – און זי פויקט
און אונטן אירע באַשעפער מיינען
עס דונערט...
ווי קומט דאָס אַלץ צום אייביקן ?
צום אומפאַרענדערטן ?
און ווי קומען צו אונז געדאַנקען
און ניי געבוירענע ?

חזיאל

וואונדערבאַר ?
און דער באַגער ?

אוריאל

אַ קאַריקאַטור
פון שפּיאָן און פּראָקוראָר צוזאַמען...
אויך מיין אָפּשיין...

חזיאל

און ער אַליין ?

אוריאל

ער – קעניג אָדער פּרעזידענט ?
אַליין הערשער אָדער באַפעלט
זיינע קנעכטיקע הערן אָדער הערישע קנעכט,
און פרעגט : באַשאַפן אַ מענטש ?
באַשאַפן אונזער באַשאַפער ?
איבערקערן סדום ?

און דעסגלייכן...
פּרעזידענט אָדער קעניג,
און ווען איבער קעניגן קעניג...

חזיאל

זענען מיר ? –

אוריאל

דער הימל פון דער ערד...
פונם קלענסטן צווישן וועלטן...
אַנדערע הימלען מוזן אַנדערע האָבן
און אַנדערע הימלס באַוואויגען...
און גייט עס שלעכט אויף אונזער ערד
הערט מען געשריי און לעסטערונג פון דאָרט,
שפּריצן בלוטיקע שטראָמען קעגן הימל,
פאַרלאַנגט מען הילף...
ווערן די רערן געשטאָפּט...
און ער – פאַרשווינדט ערגעץ...
פאַרשווינדט פון מענטשלעכן טרוים,
און מיר וועלן נאָך אים פאַרשווינדן
און נישט דערוויסן
ווי עס צוגייט אין אַנדערע הימלען...